

La organització Corporativa

Devem a l'ex-ministre de la Dictadura Sr. Aunós l'innovació de la organització Corporativa que, àdhuc volguent reconèixer-li la millor intenció i bona fe, en el poc temps que ha portat d'experimentació, s'ha pogut palesar que, o pel sistema o per la seva pràctica no responia al propòsit de la seva fundació.

Està fora de tot dubte que la millor forma de solventar les qüestions obreres és procurant la relació entre els elements que discuteixen, amb l'assistència d'altres imparcials, i prou intel·ligents i amb prou autoritat pròpia, per imposar els acords que en justícia es preuguin, en bé de l'ordre social.

Com doncs si aquesta és la finalitat i aquests s'han procurat que siguin els mitjans no ha resultat l'organització corporativa?

Són, al nostre entendre, diverses les causes que han fet que aquells organismes que havien d'ésser d'una vitalitat extraordinària, esdevinguessin només que un organisme oficial més de transcendència ben relativa.

Comencem per tractar del seu sistema administratiu: en la nostra intervenció societària mercantil hem pogut veure molts i repetits cassos d'industrials i comerciants subjectes a distints Comitès Paritaris, que ho deurién ésser en un sol, ja que els articles del seu negoci i aquest mateix tenien una modalitat apropiada per que aixís fos, i d'altres que malgrat, que no tributaven més que per un concepte es veien compressos en diversos Comitès havent de tributar a tots ells.

No parlem ja de l'injustícia que representa per un industrial o comerciant modest, que no tenint cap dependent ni obrer també legalment s'ha vist obligat a carregar amb la part proporcional de les despeses de l'organisme corporatiu contra tota mena de sentit pràctic i de justícia.

Aquestes deficiències, irregularitats i injustícies d'ordre administratiu han estat la primera base pel descrèdit en què han caigut els Comitès Paritaris, fent que una part d'aquells elements que a ells ha de sotmetres és vegés, com ha primera providència, perjudicada en els seus interessos per sostenir una nova roda de l'Estat, havent vista sancionada novament la negociació, per contribuir-hi directament, d'aquell principi tan humà i just de què «la justícia

ha d'ésser gratuïta» per què l'obra que deuen fer els organismes paritaris havia d'ésser, és i ha d'ésser de justícia, en les qüestions de treball.

S'ens objectarà, sens dubte, la situació econòmica d'Espanya, i el profit dels interessats com a justificatius de la tributació, però a més de què entenem de què és la organització corporativa prou important per donar-li un caràcter preferent sobre d'altres despeses, hem de dir en darrer terme que la limitació de Comitès —perfectament factible— hauria portat menys despeses i per tant hauria fet menys necessària la quantitat a exigir d'una part dels interessats.

Però no es solament la part administrativa el què ha desprestigià l'organització paritària, sinó, també per què no s'ha tingut cura en què resultessin ocupant els llocs dels Comitès les persones més genuïnament representatives i de més condicions de les classes entre les quals el Comitè deu intervenir, i tampoc s'han preocupat del Ministeri del Treball d'escollir per presidir i regir els Comitès, les persones prou imparcials, intel·ligents i d'autoritat pròpia a que abans ens referiem.

No es cap secret que en temps de la Dictadura, el sol títol per poguer aconseguir un d'aquells llocs de President, —força cobejats— era el pertanyer a determinada agrupació pseude política o tenir una bona relació amb els que enviaven les Reials Ordres a la «Gaceta».

Els càrrecs obtinguts per favoritisme al favoritisme es deuen i dels Falls dels Comitès Paritaris i de les Comissions Mixtes estem segurs que en passaran molts pocs a l'Història com a model de justícia.

No volem dir —i ho repetim per què no hi hagi lloc a dubtes— que l'organització corporativa, pels esmentats defectes hagi de desaparèixer, no; és més, creiem que és un gran avenç, que no ha arribat fins on deuria, aquesta fórmula d'arranjar les qüestions entre el capital i el treball, però també creiem que cal introduir-hi serioses reformes si vol obtenir-se que la seva labor siga eficaç.

Tant si les qüestions de treball queden a càrrec de Catalunya com si queden d'Espanya, no dubtem que les reformes que preconitzem hi seran introduïdes per si no evitar, quan menys dificultar aquests trencaments violents de relacions que s'anomenen vagues i loc-kouts.

